

første vil det ikke ske der, hvor Debitor selv godvillig anerkender Gælden, og en god og fornuftig Debitor vil naturligvis med Glæde give sin Anerkendelse, naar han samtidig faar samme Hensind som hidtil. Det vil ikke medføre nogen Vanskelighed i dette Forhold, og det vil heller ikke medføre nogen Vanskelighed for Kreditgiveren i den store næringsdrivende Klasse over for hinanden indbyrdes. De næringsdrivende ville jo ikke behøve at frygte for, at de skulle lægge hinanden dette til Last, eller at Konkurrencen skulde gribe saaledes ind, at der blev sagt: hold dig ikke til den Mand der, for inden tre Aar vil han søge at faa din Gæld til sig konstateret; thi naar denne Bestemmelse gennemføres, vil det jo gælde i lige høj Grad for alle. Og man vil netop ad den Vej komme den usunde Kreditgiveren til Livs i høj Grad. Jeg maa dog atter her bemærke, at jeg ikke tror, at Forholdet stiller sig saaledes med Hensyn til saadanne Fordringer, som ere konstaterede gennem Gældsbreve eller paa anden selen. Maade f. Eks. ved Dom eller offentligt Forlig, som jo bliver ganske stillet i Klasse med Gældsbreve. Jeg tror heller ikke, at der er nogen Nødvendighed for, at man i saadanne Tilfælde skal være afstaaet fra ved et simpelt Paakrav at holde den Fordring i Kraft, naar Skyldneren vægrer sig ved at anerkende den, saa at det altsaa ikke gøres nødvendigt at anlægge og føre en Sag igennem. De Grunde, som jeg nylig ansøgte, og som i høj Grad tale for det Resultat med Hensyn til de Fordringer, som skulle have en kort Forældelsestid, gælde jo ikke her, hvor man netop har Fordringen konstateret, dens Størrelse, Forrentning, Forsaldstid, hvilket alt sammen jo som Regel angives i Gældsbeviset. Der vil ikke behøves det samme i disse Tilfælde som i dem, jeg først nævnte, og man maa desuden huske paa, at der i mange Tilfælde slet ikke vil kunne blive Spørgsmaal om at faa en Dom til Fordringens Indfrielse i disse Tilfælde, men ofte kun være Tale om en Dom til Fordringens Anerkendelse. Jeg nævner atter de til Bunds amortisable Fordringer, hvorledes de skulle holdes i Kraft; man ved ikke, hvem Debitor er, man kan ikke med nogen som helst Sikkerhed konstatere noget, der indeholder sikkert Bevis paa, at Fordringen er holdt i Kraft, men man ønsker den holdt i Kraft. Med Hensyn til saadanne Ting forekommer det mig unødvendigt at komme ind paa at føre en Sag igennem, og jeg skønner ikke, at Omstændighederne paa nogen Maade kunne hjemle, at man skulde gøre sig selv den Ulejlighed at paaføre Skyldneren eller maaſte sig selv i sidste In-

stans de ret betydelige Omkostninger, der ofte kunne komme deraf.

Det er disse Bemærkninger, jeg ønskede at gøre med Hensyn til Lovforslaget i Almindelighed og med Hensyn til de to Hovedgrundsaetninger deri, som ere ny. Hvad det specielle Indhold og Lovforslaget i det hele angaar, saaledes som det foreligger, skal jeg bemærke, at det forekommer mig at være et overordentligt grundigt og skarpsindigt Arbejde, og et Arbejde, der vidner om mærkelig dygtige Bestræbelser for at finde prægnante Udtryk for, hvad Forsfatteren har ment at ville sige. Det er meget skarpt og klart i Tanken, og Udtrykkene ere ogsaa, set fra et videnskabeligt Synspunkt, vistnok i de allerfleste Tilfælde ganske særdeles træffende. Derimod maa jeg tilstaa, at jeg egentlig ikke finder, at Lovforslaget i øvrigt, set fra Publikums Standpunkt, er særdeles tydelig og klart paa alle Punkter. Jeg tror, at man maa sige, at det tværtimod er ikke lidet indviklet, at det ingenlunde er stillet saa tydeligt og bestemt frem for dem, der skulle bruge Loven, at man egentlig rigtig godt kan være tjent dermed i den Form, i hvilken den foreligger. Derjom de Herrer ere komne til Bunds i de højt interessante Præmissjer, der ere skrevne, og i alt, hvad der i øvrigt følger med Lovforslaget, ville de ogsaa have læst det Udast til Lov om Forældelse af Fordringer, der er afgivet af den norske Komite, og de ville have fundet, at der er en ikke ringe Forskel paa den Maade, hvorpaa Sagen stilles op der og her. Jeg tilstaa, at jeg for mit Vedkommende har betydelig mere Sympati for den Maade, hvorpaa Sagen er forsøgt lavet i Norge, end for den, paa hvilken dette Forslag søger at stille Sagen frem, men det er vel nok maaſte for en stor Del en Smagssag, og jeg skal ikke lægge særdeles Vægt derpaa, idet jeg dog mener at burde forbeholde Tinget at søge at indføre Klarhed paa adskillige Punkter lige over for det Publikum, der skal bruge Loven, en Klarhed, som efter min Mening ikke findes. Jeg skal i øvrigt ikke nu opholde mig ved adskillige Enkeltheder, som jeg kunde ønske at tale om, for det første, fordi jeg ikke vil gøre denne Debat alt for lang, og dernæst fordi jeg heller ikke vil tage Brødet ud af Munden paa andre ærede Talere, som rimeligvis efter mig ville have Ordet i denne Sag. Jeg skal dog ganske kortelig nævne et Par enkelte Hovedpunkter med Hensyn til Detaillerne, som jeg maa henlede Opmærksomheden paa. Efter den nugældende Ret, er Forholdet det, at den Panteret, som er givet for en Gældsfordring, anses for forældet og